

Arrest

nr. 188 701 van 21 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 mei 2017.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE die *loco* advocaat O. TODTS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. In het kader van haar tweede asielaanvraag dient verzoekster beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

1.2. Tijdens haar eerste asielaanvraag verklaarde zij dat zij niet naar Kosovo kon terugkeren omdat zij haar broers vreesde die haar hadden gedwongen tot prostitutie en haar hadden uitgehuwelijkt aan een

oudere man. Het Commissariaat-generaal nam een weigeringsbeslissing die bij 's Raads arrest nr. 71 295 van 30 november 2011 werd vernietigd. Zij werd vervolgens opnieuw gehoord door het Commissariaat-generaal, waarbij zij enerzijds de vrees voor haar broers aanhaalde en anderzijds een vrees voor de vader van haar inmiddels geboren zoon F. H., haar ex-partner L. F., die haar zou hebben bedreigd. Het Commissariaat-generaal nam opnieuw een weigeringsbeslissing waarin werd gesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan de problemen met haar broers, noch aan de problemen met haar ex-partner, vanwege een reeks belangrijke tegenstrijdigheden in haar verklaringen. Bovendien wees het Commissariaat-generaal er op dat zij niet had aangetoond dat zij in Kosovo geen bescherming zou kunnen genieten van de autoriteiten. De Raad oordeelde in zijn arrest nr. 127 054 van 15 juli 2014 dat de motieven waarop het Commissariaat-generaal zich baseerde voor haar weigering deugdelijk waren.

1.3. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het Koninklijk besluit van 3 augustus 2016 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen :

- Albanië
- Bosnië-Herzegovina
- Georgië
- Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië
- India
- Kosovo
- Montenegro
- Servië

1.4. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet de verzoekende partij niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, met name Kosovo, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekster om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekster.

1.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekster niet blijkt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt o.a. vast dat verzoekster haar verklaringen met betrekking tot L. onvoldoende consistent zijn om geloof te kunnen hechten aan de problemen die zij met hem zou hebben gekend of bij terugkeer naar Kosovo zou kennen. Verder stelt hij vast dat zij geenszins de vrees voor haar broers aannemelijk heeft gemaakt. Bovendien maken haar tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot haar familie het onmogelijk om te besluiten dat zij daadwerkelijk door hen is verstoten en zij bijgevolg bij terugkeer in Kosovo niet zou kunnen terugvallen op een familiaal netwerk. Verder maakt verzoekster, zo wordt voorts vastgesteld, niet aannemelijk dat zij voor de problemen met haar ex-partner, haar broers of andere personen geen of onvoldoende beroep kon doen, of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. De door verzoekster neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Zij beperkt zich immers louter tot het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal) waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoekster de tegenstrijdigheden omtrent de chronologie van haar relaas probeert te verklaren met de argumentatie dat zij ongeletterd is en bijna niet naar school is geweest, merkt de Raad op dat deze argumentatie de tegenstrijdigheden uit de bestreden beslissing niet kan verschonen. Verzoekster toont niet aan dat ongeletterdheid de verstandelijke vermogens aantast en zij hierdoor niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen. Uit haar verklaringen blijkt bovendien dat verzoekster vier jaar school heeft gelopen (zie gehoorverslag van 25 november 2016 pagina 12: "Tot welke leeftijd bent u naar school gegaan? Alleen vier jaar van de lagere school gedaan.")

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Verzoekster heeft in casu niet aannemelijk gemaakt dat, zelfs indien aan haar beweerde problemen geloof zou kunnen worden gehecht – quod non –, zij voor de problemen met haar ex-partner, haar broers of andere personen geen of onvoldoende beroep kon doen, of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen op de hulp van en/ of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten. Uit de bestreden beslissing blijkt dat: "Gevraagd of u bij problemen met L.(...) beroep zou kunnen doen op de politie, antwoordde u dat ze u niet zouden

helpen omdat de politie uw familie kent (CGVS, p. 19). U verwees hiervoor naar uw ervaring met de politie in België (CGVS, p. 19), dewelke in casu irrelevant is. Gevraagd of u bij problemen met uw broer beroep zou kunnen doen op de politie, herhaalde u dat ze u niet zouden helpen omdat ze uw familie kennen (CGVS, p. 21). Ook op een andere plaats zou de politie u niet helpen (CGVS, p. 19, 21). Opnieuw betreft het hier blote beweringen die nergens op zijn gebaseerd. Overigens haalde u bij uw eerste asielaanvraag aan klacht te hebben ingediend bij de politie tegen uw broers, die vervolgens effectief door de politie zouden zijn ondervraagd (CGVS 13.03.2012, p. 10, CGVS 24.08.2012, p. 5-6).” Uit niets blijkt derhalve en verzoekster maakt niet in concreto aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar problemen aan nationale bescherming zou ontberen.

Waar verzoekster aanhaalt dat zij spontaan heeft verklaard dat haar broer in het buitenland woonde, gaat zij voorbij aan de pertinente vaststellingen uit de bestreden beslissing hieromtrent. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat: “Daarnaast verklaarde u herhaaldelijk dat al uw broers en uw zus bij uw moeder thuis verblijven (CGVS 20/4/2016, p. 8, CGVS, p. 3, 4), terwijl uit zijn profiel op Facebook blijkt dat uw broer S.(...) reeds geruime tijd in de Europese Unie verblijft. Pas nadat u was geconfronteerd met de activiteit van uw zus op Facebook en u hierna nogmaals specifiek werd gevraagd of iemand van uw broers of uw zus in het buitenland waren of waren geweest, zei u dat hij in Duitsland woont en er asiel heeft aangevraagd. Uw verklaringen hiervoor, dat u niet dacht dat u moest zeggen dat iemand in het buitenland woonde (CGVS, p. 20) kan geenszins als afdoende gelden, te meer daar u tijdens het eerste gehoor een maal en tijdens het tweede gehoor twee maal de vraag werd gesteld waar uw broers woonden en u telkenmale verklaarde dat zij bij uw moeder in Kosovo woonden (CGVS 20/4/2016, p. 8, CGVS, p. 3, 4).”

In de mate verzoekster voorhoudt dat de commissaris-generaal de situatie van S. moest onderzoeken, om te bepalen of zij problemen zou kunnen ontmoeten, omwille van haar herkomst, indien zij zou naar Kosovo worden teruggedreven, benadrukt de Raad dat verzoekster in aanmerking kan komen voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus als blijkt dat haar minderjarige kinderen bij een terugkeer naar Kosovo moeten vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster dient hiertoe concrete elementen aan te brengen waaruit dergelijke vrees of risico blijkt. Het is immers de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit verzoekster haar verklaringen is gebleken dat zij hier niet in is geslaagd.

1.6. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 12 mei 2017, voert verzoekende partij aan dat zij de situatie van haar dochter wenst te benadrukken, met name dat het zeer problematisch is dat zij geen nationaliteit heeft, en zich de vraag stelt of zij de Kosovaarse nationaliteit kan verkrijgen nu het vaderschap niet vaststaat. Verzoekende partij voegt daar aan toe dat de vader de Afghaanse nationaliteit heeft. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat zij ook een asielaanvraag heeft ingediend in naam van haar dochter en dat deze specifieke problematiek niet individueel werd onderzocht.

Met betrekking tot de door verzoekende partij aangekaarte problematiek omtrent haar dochter S.H. en het feit dat deze geen nationaliteit heeft en zij zich afvraagt of zij de Kosovaarse nationaliteit kan verkrijgen nu het vaderschap niet (officieel) vaststaat en de vader van S.H. de Afghaanse nationaliteit heeft, wijst de Raad naar de bestreden beslissing waar dienaangaande als volgt wordt vastgesteld: *“Volledigheidshalve wordt toegevoegd dat uw kinderen, als kinderen geboren in het buitenland uit een ouder met de Kosovaarse nationaliteit en, in het geval van Sarah, een ouder met een andere nationaliteit, volgens artikel 6 van de Kosovaarse staatsburgerschapswetgeving (wet nr. 03/ L-034) recht op het Kosovaarse staatsburgerschap hebben. Als ouder dient u hiertoe, voor uw kinderen de leeftijd van 14 jaar bereiken, een aantal administratieve handelingen te stellen.”*

Uit niets blijkt en verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk hiertoe reeds stappen te hebben ondernomen/dergelijke administratieve handelingen te hebben gesteld. Uit niets blijkt dan ook en verzoekende partij toont niet aan dat haar dochter S.H. de Kosovaarse nationaliteit niet zou kunnen verkrijgen, mits hiertoe de geëigende procedure wordt gevolgd en de benodigde stappen ondernomen.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene bewering dat zij ook een asielaanvraag heeft ingediend in naam van haar dochter en dat deze specifieke problematiek niet individueel werd onderzocht, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 12 mei 2017 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen. Verzoekende partij licht ook niet toe welke essentiële elementen in hoofde van haar dochter niet werden onderzocht.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS